

Abstrakt

Diplomová práce se zabývá institutem dočasného vysílání pracovníků v rámci nadnárodního poskytování služeb mezi členskými státy Evropské unie. Má za cíl podrobně zmapovat a analyzovat právní úpravu dané problematiky a upozornit na nejasnosti, které se v praxi při realizaci vysílání vyskytují. V první části se práce věnuje primárnímu právu Evropské unie a s ním související judikatuře Soudního dvora Evropské unie, kdy je zdůrazněna vazba na vnitřní trh a na volný pohyb služeb. Druhá část se věnuje podrobné analýze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, která představuje základní úpravu vysílání pracovníků na evropské úrovni. Následuje třetí část věnovaná později přijaté směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/67/EU o prosazování směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, která si klade za cíl zabránit podvodným praktikám a zajistit lepší informovanost týkající se pracovních podmínek, které mají být aplikovány na vyslané pracovníky. Část čtvrtá se věnuje návrhu na revizi směrnice 96/71/ES a podrobnému popisu změn, které jsou aktuálně na půdě institucí Evropské unie projednávány. Protože se jedná o vztahy s mezinárodním prvkem, je část pátá věnována podrobné analýze norem mezinárodního práva soukromého. To zahrnuje kolizní normy pro určení rozhodného práva - především Římskou úmluvu o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) a také určení mezinárodní pravomoci soudů na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1215/2012/EU o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Brusel I bis). S problematikou pracovních právních je také spojena problematika práva sociálního zabezpečení, a proto je šestá část věnována nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a základním zásadám koordinace. Poslední sedmá část má za cíl zhodnotit českou právní úpravu. Ta je tvořena transpozicí zmíněných směrnic do českého právního řádu, a to především do zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti a zákona č. 251/2005 Sb., zákona o inspekci práce. V práci je poukázáno na problematiku spojenou s vysláním zaměstnance do České republiky a na instituty, které české pracovní právo nabízí k realizaci vysílání z České republiky do zahraničí. V této souvislosti je také zhodnocena problematika s tím souvisejících cestovních náhrad.